

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης προς τους νεοχειροτονηθέντες κληρικούς του Φαναρίου (Παναγιώτατος Οικουμενικός Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως και Νέας Ρώμης κ.κ. Βαρθολομαίος)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ομιλία

της Α.Θ.Παναγιότητος

του Οικουμενικού Πατριάρχου Βαρθολομαίου

κατά τας χειροτονίας των Ιωακείμ Μπίλλη και Βοσπορίου Μαγκαφά

(Φανάριον, 08.10.2017)

**Οσιολογιώτατε άγιε Αρχιγραμματεύ της περί ημάς Αγίας και Ιεράς
Συνόδου κύριε Ιωακείμ,**

Ανέτειλε και δια σε η ημέρα της ανόδου σου εις τον β βαθμόν της ιερωσύνης, καθώς μόλις προ ημερών διωρίσθης επί κεφαλής των συνοδικών σεκρέτων, ομοφώνω αποφάσει της Αγίας και Ιεράς Συνόδου, αφού υπηρέτησες πιστώς και ευόρκως επί σειράν ετών από διαφόρων θέσεων εν τοις Πατριαρχείοις.

Ασφαλώς, κατά το διάστημα τούτο εδιδάχθης πολλά, καθώς το βουλευτήριον της

Μεγάλης Εκκλησίας είναι πανεπιστήμιον, είναι ακαδημία, είναι η περιωπή από την οποίαν βλέπει κανείς όλην την οικουμένην· διότι η Αγία και Ιερά Σύνοδος του Οικουμενικού Πατριαρχείου, ως θα έχης εμπειρικώς διαπιστώσει, ασχολείται με ένα ευρύτατον φάσμα θεμάτων θεολογικών, εκκλησιαστικών, διοικητικών, ομογενειακών, διορθοδόξων, διαχριστιανικών, διαθρησκειακών, οικουμενικών, παγκοσμίων. Το Οικουμενικόν Πατριαρχείον είναι το κέντρον της Ορθοδοξίας και από το ύψος των λόφων της του Κωνσταντίνου πόλεως θεάται τον κόσμον και τα του κόσμου, χωρίς να είναι εκ του κόσμου.

Τώρα αναλαμβάνεις μείζονας και ηυξημένας ευθύνας, καθώς μάλιστα διαδέχεσαι έναν άξιον κατά πάντα Αρχιγραμματέα, τον άγιον Σμύρνης κ. Βαρθολομαίον, και καλείσαι να αγωνισθής, όχι εντός ωραρίων αλλά νυχθημερόν, δια την διεκπεραίωσιν πλείστων όσων θεμάτων, υπάρχόντων και καθημερινώς

εμφανιζομένων, υπεράνω όμως των τρεχόντων επί μέρους ζητημάτων, καλείσαι να κήδεσαι των δικαίων και των προνομίων του πανσέπτου Οικουμενικού Θρόνου, τα οποία “οικουμενικούς και συνοδικούς ψηφίσμασι” κατωχυρώθησαν και ισχύουν και λειτουργούν, όχι προς προβολήν η αυταρέσκειαν αλλά προς διακονίαν της πανορθόδοξου ενότητος και -πολύ ευρύτερον- προς διακονίαν της ανθρωπότητος ολοκλήρου.

Μας ήλθες από την ποτε συμβασιλεύουσαν και νυν συμπρωτεύουσαν Θεσσαλονίκην όπου εσπούδασες την θεολογίαν και την νομικήν επιστήμην, και έκτοτε έγινες Πολίτης, δηλαδή έγινες όλβιος· διότι ο χρησμός του Μαντείου των Δελφών προέβλεψεν ότι “όλβιοι οι κείνην πόλιν άνέρες οικήσουσιν”. Πόσω μάλλον οι κληθέντες να διακονήσουν, ως η Οσιολογιότης σου, τον ύπατον θεσμόν της Εκκλησίας και του Γένους, το Οικουμενικόν μας Πατριαρχείον, την εστίαν του φέγγους της Ορθοδοξίας.

Και συ, Διάκονε Βοσπόριε, που θα φέρης εις το εξής αυτό το σπάνιον όνομα που θα θυμίζη συνεχώς τον αειδίνητον Βόσπορον, και συ μας ήλθες από την Ελλάδα δια να γίνης και συ όλβιος και είσαι τώρα υιός μας εξ υιοθεσίας.

Και, όχι μόνον αυτό· αλλά αφού εκόσμησες το αναλόγιον των Δώδεκα Αποστόλων επί τινα έτη, τώρα αξιώνεσαι να εισέλθης και εις τα άγια των αγίων και, συνοδική αποφάσει, να εκτελής καθήκοντα Κωδικογράφου της Αγίας και Ιεράς Συνόδου, μυσούμενος, διαρκώς και περισσότερον, εις το μυστήριον της Εκκλησίας, εις το θαύμα της υπάρξεως της Εκκλησίας, επάνω εις το οποίον εθεμελιώθη η λαμπρότης της πόλεως αυτής, κατά τον άγιον προκάτοχον ημών Γεννάδιον τον Σχολάριον.

Σπουδάζεις τώρα Θεολογίαν, ενώ έχεις αποφοιτήσει από το τμήμα Ιστορίας και Αρχαιολογίας του πανεπιστημίου Ιωαννίνων. Γνωρίζεις δηλαδή ιστορίαν και είσαι, επομένως, και κατά τούτο όλβιος, ευτυχής, διότι “όλβιος ος ιστορίης έσχε μάθησιν”. Και αυτή εδώ η πόλις, η πόλις των πόλεων, πόσα δεν έχει να μας διδάξη με την μακράν και απύθμενον και ατέρμονα ιδικήν της ιστορίαν, την ένδοξόν τε και μαρτυρικήν. Ναι! Και ένδοξον και μαρτυρικήν. Διότι η του Κωνσταντίνου αύτη διήλθε “δια δόξης και ατιμίας, δια δυσφημίας και ευφημίας” κατά την μακράν διαδρομήν της ζωής και της προσφοράς αυτής.

Και, πόθεν το περίεργον αλλά και χαρίεν νέον όνομά σου; Ήτο, λέγει, ο Βοσπόριος επίσκοπος Κολωνίας της Δευτέρας Καππαδοκίας. Και γνωρίζεις, αγαπητέ Διάκονε, πόσον αγαπώμεν την Καππαδοκίαν και πόσον ανελλιπώς την επισκεπτόμεθα κατ’ έτος, πάντοτε μέσα εις την πασχαλινήν ατμόσφαιραν, και της ψάλλομεν το “Χριστός Ανέστη” και μας απαντούν σκιρτώντες οι κωνοειδείς βράχοι της με το “Αληθώς Ανέστη”. Εκεί, λοιπόν, εις τα μέρη της υπήρξεν επίσκοπος ο Βοσπόριος

εις τα τέλη του Δ αιώνος. Και μας λέγει ακόμη η εκκλησιαστική ιστορία ότι ήτο επιστήθιος φίλος Γρηγορίου του Θεολόγου ο Βοσπόριος, προς τον οποίον σώζεται και επιστολή του Ναζιανζηνού περιγράφουσα τας ανθρωπίνας δυσκολίας και στενοχωρίας του. Εις αυτήν την επιστολήν ο Γρηγόριος λέγει ότι τον Θεόν “λανθάνει των όντων ουδέν”· και εις άλλο σημείον λέγει “της Εκκλησίας τα δυνατά φροντίζειν ου κατοκνήσομεν”- δεν πρέπει και ημείς όλοι να αποφεύγωμεν να πράττωμεν ο,τι είναι δυνατόν δια την Εκκλησίαν, εις την οποίαν οφείλομεν τα πάντα.

Και τώρα, εν κατακλείδι, απευθυνόμεθα προς αμφοτέρους υμάς, προσφιλείς νεοχειροτονηθέντες Ιωακείμ και Βοσπόριε, που έρχεσθε σιγά-σιγά, μαζί με τους άλλους νέους αδελφούς σας της Πατριαρχικής Αυλής, να παραλάβετε την σκυτάλην από ημάς τους πρεσβυτέρους και να συνεχίσετε την αγάπην εις ο,τι επιγράφεται “Κωνσταντινούπολις, ο εμός έρως”, όπως λέγει ο περισπούδαστος ημίν Δοσίθεος ο της Τατάρνης. Τι ωραία και επιγραμματικά που περιγράφει αυτήν την διαδοχήν των γενεών Μάξιμος ο Ομολογητής: “Αργείτω τα γηράσαντα και ανθείτω τα νέα”!

Σας υπενθυμίζομεν, λοιπόν, μετά του σημερινού Αποστόλου, ότι κατά την διακονίαν σας εις το ιερόν τούτο Κέντρον πρέπει να σπείρετε επ’ ευλογίαις δια να θερίσετε και επ’ ευλογίαις. Διότι ο σπείρων φειδομένως, φειδομένως και θερίση. Να εργάζεσθε μη εκ λύπης η εξ ανάγκης η εκ καθήκοντος, διότι ιλαρόν δότην αγαπά ο Θεός. Και εάν κλονισθήτε, εάν αποδυσπετήσετε, εάν σας έλθη βαρύς ο σταυρός και δριμύς ο χειμών, να ενθυμήσθε ότι “δυνατός ο Θεός πάσαν χάριν περισσεύσαι εις υμάς, ίνα εν παντί πάντοτε πάσαν αυτάρκειαν έχοντες περισσεύητε εις παν έργον αγαθόν”. Και τα αγαθά έργα τα χρειάζεται ιδιαιτέρως η εποχή μας με την παγκοσμιοποίησιν της αδιαφορίας, δια να χρησιμοποιήσωμεν μίαν έκφρασιν του προσφιλούς αδελφού Πάπα Φραγκίσκου.

Να είσθε ελεύθεροι, ανοιχτόκαρδοι, αγαπώντες· να είσθε εις τον κόσμον “μαρτυρία της αγάπης, του κάλλους και της χαράς την οποίαν μας αποστέλλει ο Δημιουργός μας”, ο Θεός της αγάπης, ο Θεός που είναι αγάπη.

Και, τέλος, να διαβάσετε συ μεν, άγιε Αρχιεπίσκοπε Ιωακείμ, τώρα που έγινες ιερέύς, το ποίημα Γρηγορίου του Θεολόγου “Προς τους της Κωνσταντινουπόλεως ιερέας, και αυτήν την πόλιν”, συ δε, Διάκονε Βοσπόριε, την Φλογέρα του Βασιλιά του Κωστή Παλαμά που αναφέρεται “στους κόρφους και στους Βόσπορους και σ’ όλα τ’ ακρογιάλια”. Άξιοι!

Πηγή: fanarion.blogspot.gr/